

El problema del mig centre

La nostra representació a les lligues internacionals continua amb la mateixa debilitat, quant a la manera de cobrir el difícil lloc de l'eix de la línia mitjana. En els moments actuals potser que sigui aquesta més remarcable que mal. Ningú no pot ignorar, per poc futbol que hagi presenciat, la vitalitat que posseeix un conjunt, si compta amb l'home que cobreixi a la perfecció el lloc a què ens referim. A Espanya sempre hem anat molt escassos de jugadors de l'envergadura que el dit lloc requereix. Si m'obliguessin a confessar, a plena consciència, quants mig-centres he vist a Espanya durant els meus anys de futbol, hauria de posar la meua resposta en ràpid off-side, completament premeditat. En diferents èpoques, el nostre team internacional ha cobert aquest lloc amb més o menys garantia. Però no hi ha dubte que sempre ha hagut d'escollir-se més aviat el moment oportú de les facultats i entusiasmes del jugador que allò que verament és diu la seva indiscutible classe.

Tots els conjunts internacionals per força han de sofrir i experimentar les mateixes causes que qualsevol altre club. Per tant, hem de reconèixer que quan els uns i els altres assoleixen els més sorollosos èxits, es deu amb tota seguretat a haver aconseguit, per la causa que sigui, una armadura forta, adquirida tan sols en poder comptar amb més de la meitat de components d'una valua tan alta com indiscutible.

Si analitzem les lligues internacionals nostres, a través de tot el nostre historial, no podem per menys que reconèixer que els nostres èxits, tan seguits com rotunds, han anat sempre acompanyats en poder sostenir-se — fins si es vol per sort — en el seu equip, com a base continua, la selecció de cinc o de sis valors de gran classe com d'efectivitat.

Avui el team espanyol acusa una coherència com no se'n recorda d'altra. La nostra darrera disputa internacional amb França, i al nostre propi terreny, hem de considerar-la com un avís d'una intensitat d'armament. Molts pretendien, arran d'aquest encontre, en voler assenyalar l'equip gal amb una força d'una grandiositat insospitada. El resultat que assoliren els nostres veïns, poc després, amb Itàlia, sembla confirmar-ho. No obstant, jo no puc creure ja que continuïn en la mateixa convicció. Per poc que hagin reapacitat després d'un França-Alemanya, jugat el dia 17 del mes passat, i en un mateix camp de París.

Tornant a l'estrictament primordial del meu article, he de dir, així com la immensa majoria dels aficionats espanyols — llurs de tot apassionament —, que seguiu sense poder comptar amb l'home que ens inspiri una plena confiança en el lloc de mig-centre a l'equip nacional. Tinc la certesa que n'haurà molts que indicaran un nom o altre. Però cap d'aquests seleccionadors tan sols un xic, no podrien defensar-lo, si es veiessin obligats a haver de fer remarcar amb estricta imparcialitat cada un dels dots necessaris de la garantia que arriben a assolir els seus candidats.

Desconec per complet els furs o privilegis que estaran atorgats mútuament als contendents del pròxim partit Espanya-Alemanya. El que sí és positiu és que si el nostre contrincant fos Anglaterra, per exemple, els privilegis no serien altres que els normals, o siguin els mateixos que estan en vigor en un partit de competició oficial entre britànics i en el nostre propi país aixmateix. Els anglesos, tradicionals per experiència, fan que les seves coses i costums tinguin una extrema seriositat, encara que nosaltres la trobem que a vegades passa del límit marcat de l'exageració. A l'acarament que han tingut fa vuit dies, a París, alemanys i francesos, han imperat els respectius criteris referent a la substitució de jugadors lesionats. Ignoro fins a quin determinat temps van acordar que substituïssin aquesta mesura, però és de suposar que arribaria cap els volts del mig temps quan menys.

Si Alemanya, en el matx que ha de jugar amb nosaltres el vinent mes de maig en el seu propi terreny, sosté les mateixes

atribucions per ambdues parts que les sostingudes contra França, és més que probable que nosaltres haguem trobat la forma de posar un adob bastant fort per al treball constant a què ha d'estar destinat.

En aquesta pròxima lluita Espanya ha de posar tanta escrupolositat en seleccionar els seus jugadors titulars com aixmateix els "suplents". I remarco aquests darrers perquè en comptades ocasions he pogut veure que s'els fes justícia.

La "taula quíromàntica futbolística" presaga que abans de finalitzar el primer temps entre alemanys i espanyols en la seva primera lluita, el mig centre de l'equip espanyol sofrirà una lesió, encara que no de molta importància. Sort que el nostre seleccionador nacional, senyor Garcia Salazar, amb la seva característica previsió, ja no ratificaria la sensació de navegant que ens ha estat donant en les seves darreres manifestacions a la Premsa de dies passats. Ara, si dissortadament es confirmés que continuava navegant don Amadeu, llavors sí que aniríem bé! Però com que ni hi ha que per bé no vinguí, arribaríem al moment de demanar que hi hagués una mica de formalitat en un càrrec de la importància que representa un seleccionador nacional. De totes maneres li desitgem l'èxit més complet per a tot el temps que ha d'esmerçar les seves "facultats".

Majestic Hotel

RESTAURANT
Coberts a 10 ptes. a la
Plats regionals Excel·lent cuina
Servei perfecte Salons per a
Banquets, i Bo'es Fes'es

A SANT ANDREU

Sant Andreu, 1 - Iluro, 1

Al camp del Sant Andreu es jugà ahir l'encontre corresponent al torneig de Pre-promocional, entre els propietaris del terreny i l'equip de la costa, Iluro de Mataró. La partida que ambdós equips jugaren fou molt interessant, car tots dos vollen fer-se amb els dos punts que es posaven en liti. El Sant Andreu, que havia arribat a marxar al cap de la classificació, s'ha vist desbancat aquest lloc i actualment ocupa el sisè lloc, el qual, com era més natural, aquest equip li convenia guanyar els dos punts, però en finalitzar la partida només pogué guanyar-ne un. L'Iluro de Mataró, amb el punt aconseguit ahir, fa que aquest igual de puntuació amb l'Europa, i al mateix temps apartar-se del darrer classificat — el Tàrraga — amb un punt de diferència.

TALLERS GRAFICS

Patrici Arnau

Verdaguer, 1 Callis 5 i 7

Telèfon 14856 Barcelona

L'encontre, doncs, que ahir jugaren el Sant Andreu i l'Iluro fou molt interessant, mogut i de joc anivellat. A mbdós tercers defensius efectuaren una bona actuació. En tot el primer temps només es marcà un gol.

En favor del Sant Andreu, amb motiu d'èsser castigat l'Iluro amb un penalty. En el segon temps la lluita continuà anivellada, i també un sol gol es marcà en aquest temps, però ara a favor de l'Iluro, aprofitant que els de Sant Andreu foren castigats amb un penalty, assolint així els de l'Iluro l'empat.

Per la forma com es desenrotllà la partida, el resultat final ha estat molt lògic. Tots dos jugaren amb entusiasme i bé, sense defallir ni un sol moment.

L'àrbitre, senyor Gardiel, en sortí bonament, i arreglaria els equips de la manera següent:

SANT ANDREU: Cruz; López, Sanz; Sanxo, Davi, López; Piferrer, Trevinyo, Blai, Morales i Ubeda.

ILURO: Florença; Rafa, Vila; Juncosa, Marigues, Amat; Ferrer, Aro, Godax, Mas i Riar.

OCELL

Els esports

Rugby

El gran matx internacional d'ahir

Catalunya vençuda per Itàlia per una diferència mínima

Un resultat honorabilíssim per als colors catalans

Itàlia 5 :: Catalunya, 3

No tenim d'aquest encontre altres referències que les tan laconiques ens envia el telègraf. Tot amb tot, la petita diferència en contra ens fa suposar, tenint en compte que és jugava en el país de l'adversari, que la lluita haurà estat èpica. No cal dir com esperem conèixer majors detalls per a jutjar més exactament. La propera setmana ja en parlarem amb tot detall.

En el moment d'escriure aquestes línies no sabem encara quin és el resultat del matx que s'ha celebrat a Pàdua entre l'equip de Catalunya i els representants d'Itàlia. El nostre objecte, en aquest moment, però, no és pas fer la ressenya ni el comentari d'aquest encontre, la qual cosa esperem fer més endavant, amb més coneixement de causa. No sabem, doncs, si hem estat vencedors o vençuts, que vol dir que les nostres paraules no són conseqüència del resultat assolit, sinó, simplement, un desig de posar en clar un seguit de coses fosques — fins i tot negres —, a fi i efecte de què tots en puguem conèixer i diferenciar.

No crepas que cap lector hagi oblidat el fet memorable — en el seu moment tant celebrat — de l'admissió de la Federació Catalana de Rugby en el si de la F. I. R. A., de la qual n'és membre fundador. Ratificació pobra d'aquells acords ho foren el matx Itàlia-Catalunya i França-Catalunya, ambdós disputats en el terreny de Les Cortes.

Un tercer encontre, amb Alemanya, que s'havia de disputar el passat novembre, fou suspès per tal d'evitar majors mals. Les coses en aquest punt, vingué un senyor de Madrid a fer de "pau", amenaçant-nos amb trons i dificultats perquè no poguéssim portar a cap aquest segon matx Catalunya-Itàlia, que ahir tingué lloc, a no ésser que acceptéssim certes condicions, no cal dir que vexatòries per a nosaltres. Ja en el seu dia reportarem què aquest senyor se n'havia hagut d'entornar amb la cua entre cames. També es ficà en aquest assumpte, seguint el seu costum de posar-se allà on no el demanen, el senyor Angulo, el qual des de l'"A B C" es permeté de dir quatre bajanades de les seves sobre aquest assumpte i no cal dir amb quina intenció.

Tot això, però, eren lluites previstes, provocades pels despitats de fora de casa que, no recordant-se que devien a Catalunya la seva inclusió a la F. I. R. A., es giraven ara contra d'ella, amb molt bones paraules, això sí, però, com sempre, amb les pitjors intencions.

El gros ha vingut després. I és precisament d'això que volem parlar. Seguint l'ordre dels fets, recordarem que, com és natural, abans de confeccionar l'equip que ens havia de representar foren disputats alguns encontres de prova per tal que servissin d'orientació als tres seleccionadors (hem dit tres) catalans.

Ja tinguérem, en el seu dia, ocasió de dir quina havia estat la feina d'aquests senyors, deixant d'assistir a aquests encontres especialment organitzats per a ells.

Això, però, no els privà de formar el seu equip a base de la barreja d'uns quants noms coneguts i que, segons ells, ens havia de representar. Per evitar que hom pugui creure en preferències, no volem ara citar noms. El cas és que la Federació, que és la que en darrer terme havia de donar la conformitat a l'equip format pel triunvirat seleccionador, va creure que la cosa no marcaria prou bé i, veient pel prestigi de Catalunya, va modificar alguns noms.

I aquí vingué el databaix. La U. E. Santiboniana, introductora del rugby a Catalunya i campió d'enguany, va creure's perjudi-

cada per aquesta modificació — d'onze seleccionat se n'hí eliminaven dos — i anuncià solemnement que o tots o cap.

No cal dir que aquesta actitud, tot i no ésser nova en el Santibol, féu profunda impressió en els dirigents catalans, degut a les circumstàncies especialíssimes que estem travessant. L'enemic no era tan sols a fora de casa. El teníem també entre nosaltres mateixos.

I per si encara teníem algun dubte o alguna esperança, els dos santibonians afegiren a aquest "plante" l'amenaça de retirar-se de la Federació Catalana i de passar-se a la Federació Espanyola, de Madrid. No cal dir que aquesta actitud ens deixà estupefactes. On havíem arribat? El qualificatiu a una tal actitud seria tan fort que no ens atrevim a escriure'l.

Hom no podia, però, dubtar. Els directius anteposaren el nom de Catalunya al seu orgull i al seu dret evident i s'ajupren a la impositió antiesportiva i antipatriòtica dels de Sant Bol.

Però no tot havia acabat aquí. Com que amb aquesta actitud es veien obligats a tornar enrera el seu acord de modificar l'equip, els que es veiaren a favorits per la primera modificació es cregueren ara perjudicats al seu torn i, a imitació del Santibol, anteposaren l'interès personal d'un viatge de "gorra" al bon nom de Catalunya, i feren el "plante" corresponent. O tots o cap. O s'inclueix a l'equip "els seleccionats" per la Federació o no marxaven ni els que havien triat els seleccionadors. I darrera el "plante" la corresponent amenaça de separar-se de la Federació Catalana per anar-se'n amb els de Madrid.

No cal dir l'efecte que això produí en els nostres dirigents. El Cornellà resultava un dígne del xele dels santibonians. El seu joc era similar. Les seves actituds, idèntiques. La seva manca de talantia, parelles. No poguérem menys que avergonyir-nos de tenir en ells els nostres dos més destacats representants. Campió i sotscampió de Catalunya...

Quin fàstic!

De resultes de tot això, la Fe-

deració Catalana ha dimisit en pes. És natural. Hom pot aguantar tots els atacs personals. Hom pot tenir paciència davant dels intrants, dels descontents, dels simplement envejosos. Hom pot transigir en molts punts, però més que es tingui tota la raó, pel bé de l'esport. Però seria demanar massa que, per complaure a quatre "arrossaires", hom fos obligat a renegar de Catalunya. Un patriota conscient, un esportista conscient, una persona conscient, no pot renegar de les seves conviccions per trenta mteables monedes, com un Judes qualsevol. Hom pot, fins i tot, vendre's l'ànima, si és que creu en ella. Però vendre's la Pàtria, mai! Això es deixa pels mesquins, pels covards, pels traidors, pels que anteposen el seu interès personal al suprem interès de Catalunya.

El rugby català passa en aquests moments per la prova més dura de la seva vida. Ha estat necessària molta diplomàcia per a col·locar-nos, internacionalment, en el lloc que ocupem. La nostra posició es veu minada pel despit dels que ens voldrien veure lligats i ens saben lliures. Però aquest perill seria negligible sense el databaix interior. En el moment de mostrar-nos més units posem en evidència les nostres més baixes passions. No sabem pas com en sortirem. Fins i tot podria ésser que no passés res. Hom, però, s'ha tret la careta. I el conèixer-nos tots pot, qui sap!, ésser-nos assaludable.

Sigui quina sigui la solució que trobi, només desitgem d'ella una cosa: que sia fructífera per al major ennobiment del rugby a Catalunya i pel major prestigi de l'esport català.

Manuel ISART I SUBIRACHS

ELS ENCONTRES AMISTOSOS

F. C. Barcelona, 9 - Buc, 0

Per tal de no perdre la forma, ahir disputaren en el terreny de la Diagonal un matx d'entrenament els blau-grana i els estudiants.

Venceren els primers després d'un partit força interessant.

MART

Bàsquet

El Campionat de Catalunya

LA DARRERA JORNADA DE LA PRIMERA VOLTAMBA LA VICTÒRIA DEL LAIETA SOBRE EL PATRIE, L'ILURO DAMUNT L'ESPANYOL I EL BARCELONA DAVANT EL JUNIORS

RESULTATS
Patrie, 21; Laietà, 25.
Barcelona, 28; Juniors, 26.
Intendencia, 41; U. C. Joves, 10.
Iluro, 15; Espanyol, 13.

SEGOES EQUIPS
U. C. Joves, 7; Intendencia, 25.
Patrie, 0; Laietà, 2.
Barcelona, 24; Juniors, 28.
Iluro, 20; Espanyol, 13.

TERCERA CATEGORIA
U. E. Rubí, 12; A. C. Mollet, 8.
Ateneu, 55; C. E. Garcia, 4.
F. C. Martinenc, 48; E. C. Comtal, 9.

AGUPACIO DE BASQUET-BALL DE CATALUNYA

Martorella, 29; Badalona, 22.
Rosaixement, 24; Montserrat, 28.
Algués Blaves, 23; Sabadell, 19.
DIJOUS VINENT A LA PISTA DEL

GRAN PRICE. EL PRIMER MATX CATALUNYA-CASTELLA

Tal com s'ha vingut anunciant, el proper dijous, dia 28, tindrà lloc damunt el parquet del Gran Price el primer matx Catalunya-Castella.

Començarà el programa a les deu de la vetlla sota aquest ordre:

1. A. B. Juniors A. C. Mollet (infantils).

arran d'aquest matx sobre les possibilitats d'uns i altres. La Federació Catalana ha tingut un gran encert primer a nomenar Marià Manent d'entrenador-seleccionador, car aquesta és indiscutiblement avui la primera figura tècnica del bàsquet a casa nostra.

L'altre encert és la designació de l'àrbitre.

El col·legiat senyor Moneris també és una garantia d'imparcialitat, de justesa i de coneixements basquetbolístics.

No ens cal res més ara, que esperar la confecció definitiva de l'equip català, el qual confiem que Manent sabrà arreglar amb tota consciència.

De Castella tenim entès que realitzarà el format del seu "cinco" a base dels germans Alonso i de Ruano, del Rayo Club de Madrid.

Aquests jugadors ja tinguérem ocasió de veure's actuar quan la vingué del Rayo per a disputar el fust campionat espanyol de l'any 1933.

Els esmentats jugadors Alonso (Pere i Emilio), juntament amb Rafael Ruano, del Rayo, i M. Arnal i C. Ortega, del Madrid F. C., han de resultar un conjunt d'una valor altament positiva.

La tècnica d'aquests jugadors és basada en una escola de bàsquet essencialment sud-americana i per tant plasmen un conjunt de joc pausat i precís i al mateix temps amarat d'una espectacularitat sorprenent.

L'equip madrileny que dijous vinent tindrem el gust de veure actuar és un equip d'una homogeneïtat admirable i d'una passada senzilla i precisa.

Davant d'aquesta indiscutible valor, Catalunya haurà d'oposar-hi tota la nostra rapidesa i empenta característiques.

L'equip representatiu de Catalunya no es coneixerà oficialment — ens ha dit Marià Manent — fins dimarts o dimecres al vespre. Per tant, el conjunt català, així com també el programa de la vetlla, anunciats divendres passat per un diari de la nit i un altre d'ahir al matí, són del tot erronis. Manquen de tornament els partits anunciats entre el Barcelona i l'Espanyol i el Laietà-Patrie.

Ens cal advertir també als nostres lectors que és equivocada la informació d'un diari d'esports en la seva edició d'ahir. El matx tindrà lloc al Gran Price dijous vinent, i no dimarts, com l'altitud rotatiu il·lustrat esmenta.

KILL

D'unes declaracions

Hem rebut, amb prec de publicació, una lletra del senyor Marià Manent, la qual sentim no poder publicar íntegra degut al poc espai que disposem.

Entre altres coses, escriu:

Senyor Abril i altres components de la Junta Directiva del Juventus A. C.:

M'ha causat una gran admiració la ignorància que demostreu en la vostra rèplica de la setmana passada en desconèixer — segons diuen — l'existència d'unes polèmiques entre diversos diaris de Barcelona i de Madrid sobre allò que, segons vostres, va dir-se Campionat d'Espanya. Bé valia la pena d'haver-se sacrificat d'un parell de rals per adquirir aquells diaris en lloc de tenir l'atreviment — mai voldria suposar mai fe — de negar, ara, coses cregut que esteu incapaçat per demostrar-les després del temps transcorregut d'aleshores ençà. Sortosament, senyor Abril i companyia, jo no parlo gratuïtament, ni molt menys. Interessat per les conseqüències que per al bàsquet català podria tenir aquell dissortat Campionat, al seu degut temps, valgué imposar-me — ara me'n felleito — el sacrifici d'adquirir tota la premsa que parlava d'aquest afer.

Per bé que sentiria molestar-los i ferir fines susceptibilitats, em veig obligat a aclarir, senyors del Juventus, que els amics Matabosch, Canal, Maunier i Dupré, des d'aquest setmanari, La Vanguardia, El Mundo Deportivo i La Veu de Catalunya, respectivament, amb dates del 23, 24 i 25 d'octubre del 1933, tractaren molt extensament de les anormalitats registrades en aquells partits i demostraren d'una manera clara llurs simpaties pels equips catalans vençuts a Madrid. I si la credulitat vostra m'ho permet, us diré, també, que des de El Mundo Deportivo del 25 i 27 d'octubre es respongueren adequadament alguns conceptes apareguts a A B C i Ahora del 24 i 25 d'octubre respectivament. Si vósaltres, doncs, us haguéssiu molestat a adquirir tan sols la premsa de la setmana posterior al partit us hauríeu assabentat que van quedar sense contestar uns articles del setmanari Campeón i del diari Ahora del 28 i del 29 del dit mes, en els quals deixaven els nostres representats força desprestigiats...

Perquè una altra vegada no ho ignoreu us diré que valgué conèixer el Bàsquetbol pels volts de l'any 1917 a l'Associació Cristiana de

Joves, de Buenos Aires, la qual associació introduí aquest joc a Sud-Amèrica. L'esmentada entitat és filla de la Y. M. C. A. (Young Men Christian Association) de Springfield (EE. UU. A.), el professor de la qual, el doctor James Naismith, fou el creador del basket-ball, per si no ho sabíeu...

La meua actuació a Catalunya data de l'any 1923, en la qual època, gairebé n'estic segur, vósaltres encara no us havíeu assabentat que existia un esport que hom en dela "Basket-ball". Si, en evitació de nova planxa, us interessa guardar a l'arxiu el meu historial, us l'escriuré, amb molt plaer, en una propera avinentesa.

Respecte als consells que, segons diu, valgué silenciar arran dels desplaçaments dels equips a Madrid, vull recordar-vos, senyors, que aleshores jo no ocupava cap càrrec que em permetés fer tal cosa, i encara que diguéu que esteu "molt malament de suspicàcia", he de dir-vos que tinc sempre la suficient per a no ficar-me on no m'han demanat ni per tant, seria admesa la meua opinió.

Es certament molt lamentable que abans i després del partit celebrat a Madrid els falles el recolzament material i moral de la Federació Catalana. Trobo, però, més lamentable — no vull emprar altres termes — que vósaltres s'adreceu a tota la meua direcció de l'aleshores en formació Confederació Nacional a Madrid, vist que el nostre organisme regional, per desigualtat de criteris, amb els elements d'allí, no trobava el camí que conduís a una entesa per a la celebració del primer campionat d'Espanya. I vósaltres prometessis als de la Confederació la participació de l'equip, sense reparar en mitjans, donant-se de balda, si convenia, dels rengles de la Federació Catalana, sota els auspicis de la qual vósaltres havíeu assolit el títol de campions de Catalunya.

Per bé que — com diuen — esteu molt malament en suspicàcia, em permeto opinar que si vósaltres no van remoure, després, el que van creure manca de recolzament de la Federació fou degut únicament al temor de veure relluir tota la indignitat de les seves maniobres, que qui sap si fins podrien dir-se'n antipatriòtiques. En aquest punt el senyor Trunyó, president que era aleshores de la nostra Federació, els podria dir alguns mots que confirmarien les meves paraules.

Ja sé que a l'arribada a Madrid existiren uns paraules d'un directiu, certament poc edificants. És lamentable! Alviu això d'exemple, senyor Abril, per a corregir als que, actuant de delegats, "obsequien" amb mots impropis als àrbitres, jugadors i entrenadors dels equips contraris al seu. Amb tot, entre un cas i l'altre existeix una gran diferència, puix que si les paraules d'aquell directiu eren una falta de delicadesa i en privat, les d'aquest altre sempre han estat desproveïdes del sentit més elemental d'educació i en públic.

La "inadaptació a terreny" fou manifesta per part del seu equip, car si bé hi hagué un acompanyant — precisament un dels que vósaltres poseu com a testimoni — que va esgarramar-se ordenant que no es fes botre la pilota, com llue els jugadors no sabien jugar sense rebrotre-la a terra, el consell fou inútil.

De la qüestió dels àrbitres és prefeblible donar la raó a vósaltres. Quan han perdut han carregat "sempre" la culpa i l'àrbitre. Ja és una cosa sabuda.

Remercio moltíssim que per a respondre les meves "insídies" m'atorguin — amb el silenci — la raó respecte a les hores de dieta forçada amb què tinguéren els jugadors. Si, amb motiu del Catalunya-Castella, ens visita el senyor Cabrera, ja procuraré assabentar-me de si és veritat que els va prometre tenir cura de l'allotjament a Madrid de tots els components de l'equip.

Sento molt no poder acceptar els seus "humils" consells, tan desinteressats. La meua "pedanteria i ignorància" no em permeten sinó esperar de vósaltres, en altre ocasió, més delicat llenguatge; que no és am'n'guits ni falsatets a hom s'acredita de sincer ni d'entès en matèria esportiva.

Amb tots els respectes,

Marià Manent

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

(Firma)

VINS de
Francesc Tarascó
Preus econòmics
Servei a domicili
Caldes, 8 Telèfon 17656
BARCELONA

CANALETA
GRANONDA
DRENA
DEKOR
XAPALLISA
FIBROCRUM
FIBROMARMOL

URALITA, S. A.

COBERTES
CEL-RASOS
TUBERIES
DESAIGÜES
DIPÓSITS
REVESTIMENTS
ARRIMADORS

Plaza Antonio López, 15

Modernament no s'instala cap quarto de bany sense el Termesifón PRECKLER

LA ÚLTIMA PARAUJA EN SERVEIS DE AIGUA CALENTA Demana fulls i pressupostos a

PRECKLER

INSTRUCCIONES PRECKLER

Universitat, 14 - BARCELONA

TOT BARCELONA DEMA TARDA A LES 3

Agusti Bo

TOTS ELS MOBLES I TOT EL MATERIAL PER A CLASSIFICACIÓ I ARXIU

CORTS, 596. Tel. 10266

la ramba

(esport i ciutadania)

SASTRERIA

F.Vehils Vidal

7, PLAÇA DE LA UNIVERSITAT, 7

Direcció: M. PELLICER

REBUEDES LES NOVETATS DE PRIMAVERA I ESTIU

COLOR DE MODA—BLEU YOUNG

Després del discurs d'Azaña

Perspectives del moment polític

Els discursos de Maura i Martínez Barrio ajudaran molt la lleial concòrdia republicana, diu Alvaro de Albornoz

Les dretes han instaurat a Espanya la guerra civil, diu el diputat d'Esquerra Republicana Amós Salvador

El final d'aquesta situació no és més que un: un altre 14 d'abril, en el qual caldrà frenar el poble en el seu impuls, diu el diputat republicà conservador José Martínez Arenas

per J. PASCOR WILLIAMS

Alvaro de Albornoz. Heus ací una figura cim del republicanisme. Una vida consagrada a un ideal. Austeritat i honradesa. Conseqüència i sacrifici. Esperit lluitador, incansable, romàntic, enamorat d'una fe que és raó i motiu de la seva existència. El prestigi immens de la seva història no tanmateix republicana s'ha vist augmentat amb el seu gest magnífic de dimissió de la presidència del Tribunal de Garanties — el càrrec més esplendídament retribuït de la República —, per una incompatibilitat

ALVARO DE ALBORNOZ

tal ideològica. Gest de gran senyor, que no tothom, sinó solament els elegits, saben i poden tenir.

Quan en el recolliment agradable i íntim del seu despatx li exposem el nostre desig que ens comuniqui la seva impressió sobre tots els assumptes d'actualitat, Alvaro de Albornoz queda en una actitud meditativa. I després, amb pregona emoció que posa en les seves paraules un lleu tremolor, ens va dient lentament uns paràgrafs:

—El discurs d'Azaña ha estat meravellós. És el cas d'un triomf extraordinari enmig d'una majoria hostil. No és pot fer independentment de l'aspecte polític de l'assumpte, un al·legat més lluminós i formidable; tant, que en el fons,

fins els mateixos adversaris estaven subjugats pel seu talent extraordinari i la seva probitat indiscutible. En un altre país que no fos Espanya i en un Parlament que no fos l'actual, no podríem donar-se el cas que després d'un discurs així pogués prevaler una acusació com la que ha prevalgut! També he de dir que és una tristesíssima immensa advertència com en la República són emprats contra la veritat i la justícia els mateixos procediments que serviren sota la monarquia per a curar l'ambient fins a arribar a asfixiar les institucions. Però com que no tot han d'ésser contrarietats, l'única cosa de la qual hem de felicitar-nos — a part, naturalment, del gran triomf personal del senyor Azaña, que tant ens satisfà als que som amics i admiradors seus —, és que la torpor i la malignitat de l'enemic obrin possibilitats esplèndides i magnífiques a una nova i intensa acció republicana. I a aquest efecte m'interessa de recalcar que els discursos de Maura i Martínez Barrio tenen un gran valor i ajudaran molt a una lleial concòrdia entre tots els republicans. Però, fora d'això, no al·lir cap símptoma que la situació reconegui la seva proba, fèdessa, ni veig com a cosa immediata la rectificació d'idees i procediments que exigeix la veritable consolidació de la República.

Albornoz resta callat. Insinuem una pregunta sobre diversos temes polítics d'actualitat. Però ens interromp cordialment:

—Eleccions? Crisi? No ho sé. Ni ho vull saber. L'essencial, allò verament interessant, és el que acabo de dictar-vos. I crec que tancarà la pregona emoció amb què he pronunciat aquestes paraules rebalçant-la amb aquestes temes menuts de baixa política...

Exposades les opinions dels líders republicans prolíficament, ja sia en llurs discursos parlamentaris, o en les converses dels passadissos, reproduïdes amb gran profusió en la premsa diària, hem cregut convenient interviure l'estat pla dels partits, entre els diputats cridats per llurs activitats intenses a exercir càrrecs importants en el futur immediat espanyol.

Heus ací, fidelment reproduïda, l'opinió d'Amós Salvador Carreras, diputat de "Esquerra Republicana", de gran preponderància dintre el

partit. Arquitecte meritiós i llorejat diverses vegades, sap compaginar l'aridesa matemàtica de la seva pro-

AMOS SALVADOR I CARRERAS

fessió amb l'emoció ciutadana dels instants presents.

—La meua opinió? Doncs, que la infància, covarda i fastigosa campanya i persecució de què és objecte Azaña i amb ell tots els bons republicans, ha culminat en les proposicions acusatòries tramitades aquestes dies al Parlament. Tota aquesta monstruosa exhibició d'odis escabrosos, rancors, enveges i males passions han proporcionat a Azaña i a Casares Quiroga el merescut homenatge de l'opinió republicana. Han quedat més alts que mai. Al seu voltant es condensaran totes les esperances i tots els afanyos dels republicans espanyols.

Jo suposo que per a Azaña haurà estat un honor haver servit de blanc als enemics del règim. I d'ara endavant serà difícil, molt difícil, evitar que se'l tingui per un símbol, un exemple i un encoratjament per a tots els anhels de l'ànima liberal del nostre país. Els debats parlamentaris d'aquestes dies han confirmat una realitat trista: les dretes espanyoles — una vegada més —, per la seva intolerància, el seu sectarisme, el seu esperit venjatiu i rancorós, la seva supèrbia i la seva absoluta manca de visió política han instaurat a la nostra terra la guerra civil. I com que són incorregibles i volen abusar de la seva posició, potser en un exacte i just presentiment que aviat la van a perdre per a sempre, volen donar a aquesta lluita fratricida els caràcters de violència, de salvatgisme i de crueltat a què sem-

pre s'han decantat. Per a elles no hi ha res de respectable. No tenen respecte a la personalitat humana, ni senten el reconeixement dels mèrits d'altri, ni coneixen tan sols allò que són la prudència i la discreció. Espanya, per culpa d'aquestes dretes recalcitrants i venjatives, està dividida en dos bàndols irreconciliables. On n'hi ha més? No ho sabem encara; però ja pot sospitar-se molt fonamentadament on són els millors. Perquè de cap manera poden ésser — ni tan sols poden tenir la gosadia de pretendre titular-se així — ni passar per bons els que per a atacar l'adversari empenen els repugnants mitjans a què s'ha apel·lat durant aquestes dies i que només són propis i dignes d'intrusos, provocadors i agents subalterns, però absolutament incompatibles amb els modes i maneres que haurien i han de portar les persones dignes i responsables d'una política nacional que aspiri a durar i a deixar una influència en els destins del país. Tant de bo que pogués sortir la República d'aquesta etapa de bogeria i de ximpleria sense haver perdut del tot la decència i el dret a un esdevenidor noble, pacífic i il·luminat!

El coratge amb què Amós Salvador ha pronunciat aquestes paraules ha conegut la seva cara. I després de respirar un moment, ens diu:

—El meu parer és aquest. Si us sembla fort, esborreu allò que no us agrada; però m'he expressat amb tota l'ànima. Si hi ha ira és una ira santa i justíssima, que té un legítim dret a manifestar-se.

Insinuem així mateix altres temes de conversa, política, però ens atura ràpid:

—Totes les altres qüestions són minúscules. Quan s'esperona ferotgement mitja Espanya contra l'altra meitat i quan tot el sòl d'Europa tremola davant el rodar del canons i el s'ennuïa sota els avions, produint pena parlar de qüestions menudes. No us sembla que els moments presents exigeixen elevació d'idees?

Don José Martínez Arenas. Diputat maurista. Jove, ample, fort, batallador. El tipus perfecte del polític modern. Home culte, constructiu, dinàmic, àgil, ràpid en les seves concepcions i veloç en les seves decisions. Cavallerós i noble, és lleial en les lluites polítiques i menysprea

Sembla que Mussolini haurà tingut raó d'haver dit, amb altres pitjorissimes, que aquest any que correm seria un any crucial per a Europa. Es sabia tant greu per ell com per nosaltres que n'arribés a tenir del tot. Cal esperar que no, encara. Hem passat tots els anys d'ençà de l'altra guerra sentint l'amenaça d'una guerra nova; hi ha hagut moments de pànic veritable en alguns països ex-belligerants, però no ha passat res. Es veu clar que el moment actual resulta molt perillós; però la malaltia que estem patint sempre ens sembla més greu que les passades, i també és veritat que en altres moments — fa dos anys, per exemple — el petril·l d'una guerra ha estat fregat a free de nosaltres, i s'ha evitat per un veritable miracle.

De fet, la situació no ha canviat fonamentalment d'aquella última data ençà. Només ha canviat l'atmosfera moral: els pobles s'han adonat més directament de com els preparaven la guerra, i això potser és saludable. Però malgrat el gest espectacular de l'Alemanya reaccionària, la diferència sensible és aquesta: que abans el país estava armat, ho sabia tot el món, però no es proclamava oficialment, i ara ho han afirmat ells mateixos.

No creiem gaire — és un criteri personal, tal vegada poc fonamentat — en la guerra immediata. Malgrat les bravaries i malgrat fer aparèixer a plena llum allò que fins ara mantenia ocult, Alemanya no té potència econòmica per a emprendre

de tot cor les mesquineses que els vells còclis pretenen posar de moda. Li agrada la batalla franca, noble, a pit desceber.

El discurs d'Azaña? Magnífic! És la peça oratòria més formidable

JOSE MARTINEZ ARENAS

que s'ha pronunciat des de fa molts anys a les Corts espanyoles. El principal d'aquest discurs no és la facilitat amb què ha desfet les acusacions que se li dirigien; des d'aquest punt de vista el triomf l'hi donaren fet els seus mateixos enemics, que han demostrat plenament, ultra la mesquinesa de llur esperit, l'escassetat — i hi poso molt — de llur intel·ligència. El més important del discurs ha estat la seva pregona emoció republicana, la manera admirable com ha sabut defensar les institucions. El sumari d'aquest sumari griller, inhàbil i mal intencionat, ha quedat esmicolat en pocs minuts. Havien d'haver-se pres moltes declaracions que no s'han pres, així com no havien d'haver-se seguit molts tràmits que s'han portat a terme. Per què l'anomenat sumari del contraban, si del contraban no se n'han ocupat per a res? S'han preocupat potser de saber quí, quan i com foren retirades les armes de Cadix i per què aparegueren a Astúries? No. Això no convenia esbrinar-ho. Això era perillós i a més ja no afectava a Azaña, que era l'únic que interessava perseguir. I, no obstant, el punt neuràlgic de les responsabilitats era allí. I si recordem que hi havia algú que volia precipitar la revolució, estarem potser — no ho asseguro, però havia de seguir-se aquesta pista — sobre el rastre de l'assumpte.

Això no és més que la conseqüència del pacte pel qual es regeix ara Espanya. Pacte que consisteix en el fet que unes forces — no cal que les anomeni — en recolzen unes altres en llurs ambicions, mentre que aquestes a la vegada toleren a aquelles llurs concupiscències. Aquestes no són lícites. I aquelles constitueixen una maldat contra les essències republicanes. I contra tals maldats i concupiscències hem d'anar tots els republicans.

Final d'aquesta situació? Més tard o més aviat, no n'hi ha més que un: un altre 14 d'abril, en el qual caldrà frenar el poble en el seu impuls. La unió de totes les forces republicanes té avui una fonamentació tan sòlida que no poden ja res contra ella aquestes dretes híbrides que s'aguanten dempeus com podria fer-ho un cadàver. Espanya està ja novament incorporada...

El torb del món

L'any crucial

per GRANIER-BARRERA

una guerra. Napoleó ja deia que per a fer una guerra calien tres coses: diners, diners i diners. Avui els diners necessaris per a la guerra s'han multiplicat indefinidament; calen, també, primeres matèries — prime-

manya revolucionària podia alliberar França per sempre més de l'enemic secular. Els pobles tenen dret a intervenir en els altres quan hi van a portar l'alliberament, com justifica Alomar.

GOEBBELS,

el ministre de la Propaganda, anuncia que Alemanya ha romput el Tractat de Versalles

res matèries que no té Alemanya, com el petroli —, i sense tenir això de bell antuvi no creiem pas que hi hagi manera humana, malgrat tot el desig, de precipitar el "casus belli". No hi ha ningú, ni entre els països amics d'Alemanya, que li pugui donar allò que no té i necessàriament requereix guerra moderna.

En canvi el gest alemany té una conseqüència — també moral — gravíssima: haurà produït una crisi a la S. de N., impossible de superar si no és per mitjà d'un altre gest pitjor tal vegada. Tot allò del desarmament i dels pactes sembla que ha anat enlaira en definitiva. Després d'altres proves d'impotència o d'indolència — com en el vergonyós conflicte del Chaco i alguns altres igualment escandalosos —, després de l'estonament inevitable de totes les previsiones dels tractats — reparacions, seguretat, etc. —, després d'equívocs irreparables com la malaurada ocupació francesa a la Ruhr, no podia ésser altra cosa el vici sistema d'"equilibris", i unes mateixes causes han de crear una situació similar.

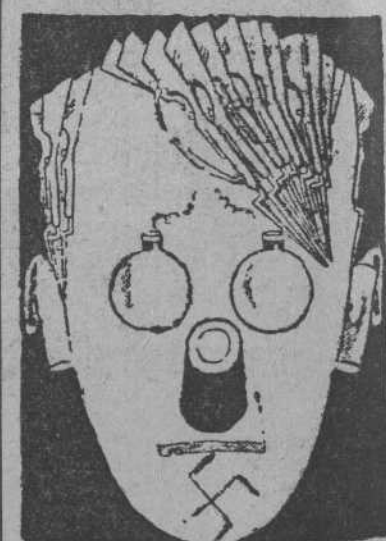
La paradoxa de la guerra gran, que tant els vencedors com els vençuts en van sofrir la derrota, no ha alligat prou els homes. Els econòmics — perquè la guerra també és en el fons un xoc de forces econòmiques — ja no havien previst, com aquell excel·lent Norman Angell que va donar el crit d'alerta abans del 14. Els bolxevics també es van adonar, a expenses seves, que quan entraven amb les balones a les caves de les àncores el crèdit els fugia per l'altra porta, i que tota la riquesa incautada en aquesta forma se'ls fonia als dits imprevisament. França és dominada pel temor, i Alemanya — altre cop — per l'imperialisme més primitiu.

El temor de França és ben explorable, si no del tot just. Ha sofert en un segle tres invasions, i en canvi no ha portat en tot aquest temps la guerra al territori d'un altre. Malgrat el patriotisme republicà — una escola excel·lent —, degenerat més tard en xovinisme, i a despit de l'imperi colonial format en gran part per iniciatives isolades, no té vel·lats agressius. No en té, entre altres raons, perquè si a algun país no convé la guerra és a França, i perquè el poble francès veritable és en general — com totes les democràcies agrícoles que la història coneix, salvant excepcions ocasionals — de temperament pacífic.

Però França ha tingut una dissort. La victòria i la por — i també els interessos econòmics, altra vegada — l'han desviada del seu camí natural. I l'han tornat a fer reinduir, per una diplomàcia "arriérée" i ineficaç a la llarga, en l'error antic de sostenir tirantes perquè els Estats que havien de suportar-les poguessin ésser aliats militars. Això, materialment, se li ha girat en contra — cas Àustria —, i moralment li ha llevat moltes simpaties entre els neutrals progressius.

Es pueril, doncs, el retret de Brunet, que atribueix la minva de la francofilia a la política liberal de França. Precissament per no haver fet a fons la política democràtica, la majoria d'Estats nascuts de la guerra són avui dictadures. Haver donat a temps una ajuda lleial a l'Ale-

Alemanya, també, és un problema de revolució. De Revolució fallida. Allí tampoc no la varen fer a fons, "la Revolució mundial", com anomena en les seves Memòries la guerra europea, el President Masaryk. O, potser, també, és el problema etern, el poble no la volia. La mentalitat alemanya només ha variat superficialment. El paganism, amb la seva absurda teoria de superioritats i pureses de raça, l'ha dominat sempre, fins en la derrota, fins en la Revolució. Abans i després de la guerra, els companys socialistes i comunistes alemanys marcaven el pas de l'oca. La torre alterosa i esperançadora de la Social Democràcia germanica es va esfondrar, per corrosió interna, el 1914 i el 1933. Renalxer, indubitablement, com va renèixer després de Bismark, però amb el vell esperit imperial. Per altra banda, la seva rendició davant el hitlerisme li fa poc honor, comparat per exemple amb els herois del municipi de Viena. Ara el Sarre ha tornat a demostrar com és de viu l'esperit germànic, però corromput per l'imperialisme. I amb aquesta Alemanya respectada després de la derrota més gran dels segles, que sempre ha mantingut la mateixa política de revenja amb tenacitat totalment germanica; amb

Un Hitler nou

aquesta Alemanya ajudada econòmicament — bé és veritat, també, que per conveniència; en la interdependència del món modern, no els tocava altra cosa — pels seus mateixos vencedors, tothom s'ha equivocat una mica. Els mateixos Soviets van fer durant molts anys una política germanòfila, volguessin o no, i ara han rectificat també.

Així i tot, els aliats alemanys avui són dubtosos. I febles. Polònia, Àustria? Hongria? Hi ha moltes diferències, però suposem que la segueixin. Bulgària, que va ésser aliada en 1914, s'esmuny. Quant a la Turquia de Kemal, no és la d'aleshores, i segurament seguiria la U. R. S. S. si es decidia a intervenir. Alemanya seria, en la pràctica — sempre suposant que provoqués ella el conflicte —, sola i isolada davant el món, amb el mateix rebuig moral i el mateix bloqueig material dels últims anys de l'altra guerra a partir del primer moment d'aquesta.

Què caldria fer, si la guerra tornava — Tot per a impedir-ho. Si, mal-

(Passa a la pàg. 7)

LA PROCESSO VOL ANAR PER FORA

—Sí, senyors. Sóc del parer de vostès. Després d'un Carnestoltes tan lluit com el que hem fet, a la gent li ha entrat ganes que tinguem processó.

Aquest número ha estat passat per la censura